

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu **o maloleté deti P. Š.Š. a S. Š.Š.**, bývajúce u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, Vazovova 7/A, deti rodičov: matky Ing. D. Š., bývajúcej v B., a otca Ing. P. Š., bývajúceho v B., **v konaní o zákaz styku maloletých detí so starými rodičmi M. B. a Mgr. M. B.**, obaja bývajúci v S., zastúpení Mgr. Ivetou Vajdovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Bárdošová 25/7, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 27 P 302/2008, o dovolaní otca maloletých detí proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 10. novembra 2014 č.k. 27 P 302/2008- 412, takto

r o z h o d o l :

Dovolacie konanie **z a s t a v u j e.**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 10. novembra 2014, č.k. 27 P 302/2008-412 zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 10. septembra 2010, č.k. 27 P 302/2008-280, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 127 ods. 1 O.s.p. a § 132 O.s.p. Uviedol, že v priebehu konania bolo vykonané dokazovanie, opakovane boli vypočutí účastníci konania, maloleté deti, boli zabezpečené listinné dôkazy vzťahujúce sa k predmetu konania, súd s prihliadnutím na doposiaľ vykonané dokazovanie dospel k záveru, že nariadenie znaleckého dokazovania nie je nevyhnutné vzhľadom k tomu, že dôkazy budú hodnotené jednotlivo

i vo vzájomnej súvislosti, ďalšie dokazovanie v súvislosti s vykonaním znaleckého dokazovania by zbytočne predĺžilo konanie a bolo by ne hospodárne.

Proti uvedenému uzneseniu súdu prvého stupňa podal otec maloletých detí dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa vytýkal zmätočnosť, nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, spôsob hodnotenia dôkazov, nevykonanie dôkazov v potrebnom rozsahu, nesprávnosť právneho posúdenia veci a skutočnosť, že jeho postup nebol v súlade s Dohovorom o právach dieťaťa. Navrhol, aby dovolací súd sa vyjadril ku každému dôvodu dovolania, aby vzhľadom na závažné procesné pochybenia súdu, ktorých sa dopustil, zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu a vrátil vec na nové konanie. Dovolaciemu súdu tiež navrhol, že „pokiaľ usúdi, že terajšia zákonná úprava nie je nedostatočná, nejednoznačná vo veci upresnenia čo je a čo nie je uznesenie o vedení konania, najmä v návaznosti na uvedenú poslednú novelizáciu OSP, aby sa obrátil na Ústavný súd SR o výklad“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať o predmetnom dovolaní v zmysle ustanovenia § 103 O.s.p. a dospel k záveru, že v danej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, preto treba dovolacie konanie zastaviť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodiť, že procesné podmienky sú také podmienky na strane súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria tie, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto podmienkou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, úprava ktorej dáva odpoveď na otázku, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že dovolaním možno napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, teda len také rozhodnutia, ktoré sú výsledkom preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu, ktorým môže byť krajský súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 2 O.s.p.). Iné rozhodnutia nie sú spôsobilými predmetmi dovolania.

Občiansky súdny poriadok určuje funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky len na rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov odvolacích a proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho (§ 10a ods. 1 a ods. 2 O.s.p.). V predmetnej veci však o takéto rozhodnutie nejde, keďže dovolaním je, vychádzajúc z jeho obsahu, napadnuté uznesenie okresného súdu, teda rozhodnutie vydané v rámci inštančného postupu súdom prvého stupňa.

So zreteľom na uvedené dovolací súd vyvodil, že na prejednanie predmetného dovolania otca maloletých detí Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky chýba funkčná príslušnosť. Keďže chýbajúca funkčná príslušnosť predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, dovolacie konanie bolo potrebné zastaviť podľa § 104 ods. 1 v spojení s ustanovením § 243c O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 146 ods.1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. apríla 2015

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

